

da Mandskabet saa møder træet og løvet til Øvelserne og disse gæneres af Tilskuerne — bortfalden, idet Ministeriet ligesom i tidligere Forslag ønsker at stille det indkaldte Personale paa lige Fod med Hærens øvrige Afdelinger, hvad Lønning, Brød, Over- og Undermundering samt Sygepleje angaar, medens Underklasserne erholde en Henge-godtgørelse i Stedet for Kvarter in natura; i den Anledning ere de i Lov om Ordningen af Kjøbenhavns Væbning af 1870 indeholdte §§ 10 og 11 udgaaede og det for øvrigt fornødne optaget i et Forslag om Tillæg til de gældende Lønningslove.

Den foreslaaede forandrede Ordning af Hærens Forplejningskorps blev udførligt motiveret, da Lovforslaget fremkom i Rigsdagssamlingen 1880—81, ligesom de i følgende Aar tilkomne Ændringer efterhaanden have erholdt deres Begrundelse. Under Henvisning dertil vil det her være tilstrækkeligt at minde om de Forhold, der foranledigede de ny Bestemmelser, og fremstille disse i deres Hovedtræk. Loven af 26de Maj 1868 har i flere Retninger ikke opfyldt de Forventninger, man nærrede til den. Det har saaledes vist sig, at man ikke ved Benyttelse af det værnepligtige Mandskab har opnaaet, hvad man havde ventet, og det uagtet Tilgangen til Forplejningskorpsen næsten udelukkende er stet ved frivillige, og dette saaledes har kunnet drage til sig netop saadanne værnepligtige, som vare særlig egnede til dets Tjeneste og hørte til Livsstillinger, i hvilke de Egenstaber udvikles, for hvilke der er Anvendelse i Korpsen. Denne gode Bestaendighed af Tilgangen har nemlig vel bekræftet, at der blandt det hjemsendte Personale findes ikke saa Kræfter, som ved en kortere Tids Uddannelse kunne blive meget anvendelige; men da Forventningerne om at faa værnepligtige til at modtage Ansættelse som Korporaler eller som Reservereintendantter ere blevne i høj Grad skuffede, vil der dog ved en Mobilisering være en stor Mangel paa øvret Personale. Forslaget søger at raade Bod paa denne Mangel dels ved at forøge de faste Kammer, dels ved at fastsætte, at der efter den første samlede Uddannelse kan finde Udtagelse af værnepligtige. Sted ikke blot til Uddannelse som Underkorporaler og Korporaler, men tillige som værnepligtige Embedsmænd. Ogsaa i en anden Retning ere Forventningerne til Loven af 1868 glibbede og det i en endnu betænkligere Grad, nemlig med Hensyn til Tilgangen til Korpsens faste Embedsklasse. Den nævnte Lov anviser tre Veje for denne Tilgang, nemlig: 1) ved Fremfremmelse af Underofficerer af Korpsens Sergentsklasse; 2) ved

Fremfremmelse af Reservereintendantter og 3) ved Ansættelse af faste Officerer af Baabnene til Korpsens Intendant- og Overintendantklasser. Den Tilvækst, som Korpsen har modtaget ad de to sidste Veje, har kun været ringe, og dette skyldes, i hvert Fald hvad Tilgangen fra Reservereintendantklassen angaar, formentlig for en stor Del den Bestemmelse i Loven, som foreskriver, at mindst det halve Antal Fremfremmelser til Intendant skal finde Sted ad den første Vej, og ved Befordring af Underofficerer af Sergentsklassen. Denne Bestemmelse har ikke blot trukket Tilgangen af dygtigere Mænd fra Reservereintendantklassen, men ogsaa virket skadeligt derved, at man efterhaanden har maattet nedstemme Forordningerne til Indtrædelse i Intendantklassen mere end ønskeligt. Nærværende Forslag har derfor i Erkendelse af, at det kun er særlig flinke Underofficerer, der egne sig til Ansættelse som Intendantter, og at der kun for disse bør aabnes Udgang til saadan Fremfremmelse, indskrænket den omtalte Bestemmelse noget, og det tør antages, at dette vil virke heldigt paa Tilgangen fra Reservereintendantklassen. Men man har ikke turdet blive staaende herved, og det saa meget mindre som det netop er Besættelsen af de højere Embedsstillinger i Korpsen, der vækker Betænkelighed, idet der med den nuværende Ordning ikke er Udset til, at disse Stillinger i Løbet af Maade kunne besettes paa fyldestgørende Maade. Det er derfor anset for nødvendigt at skride til en mere gennemgribende Forandring af Embedspersonalets Stilling. Korpsens Embedsmænd ville efter den Gerning, de have at udføre, kunne sondres i to Grupper, nemlig saadanne, hvis Opgave det er at lede og kontrollere de administrative Forhold og sørge for disses tidssvarende Udvikling, og saadanne, der, hver paa sit begrensede Omraade, have Udførelsen af den administrative Gerning (deriblandt, som væsentlig Del Regnskabsføring), altsaa Afdelingsintendantter og andre Embedsmænd i underordnede Stillinger. Det er øjenssynligt, at de Forordninger, der maa stilles til disse Grupper af Embedsmænd, ere væsentligt forskellige, og man vil, ved at lade denne Søndring finde sit Udtryk i Ordningen, kunne fastsætte forskellige Betingelser for Tilgangen. Man kan saaledes lade den sidstnævnte Gruppe rekrutteres ad de tre tidligere Veje med de antydede hensigtsmæssigere Bestemmelser, medens man for den første Gruppe opretholder de strengere Forordninger og endog skærper dem i visse Retninger, idet Udgangen til den forbeholdes dels de dygtigere Kræfter af den anden Gruppe, dels Officerer af Baabnene; de